

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRIGORIU, IULIAN

Stihuri pentru o ureche poetică / Iulian Grigoriu. - București :

Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0708-0

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Iulian Grigoriu

**STIHURI PENTRU O URECHE
POETICĂ**

(2006-12)

E I K O N

București, 2022

Stihuri pentru o ureche poetică

poema caselor bătrâne

În vârf de trestii iscusite
poema lor nu-ncape într-o carte
dar până și provincia mea dintre ape
are o mulțime de case cu poduri
în care aș putea să-mi las scrierile
cum somnul își depune icrele

mai ales, o, aș scrie tot timpul
dacă aș locui curtea mereu cu rufe la uscat
dar în spate, cu o grădină de care se freacă
însăși mișcarea Pământului
și un aer de liliac primăvara, pe o băncuță,
printre pulpele-i albe;

dacă aș fi invizibil
precum un suflet înaripat de poet
aș scrie până și aici,
pe aceste străzi fără amprente
unde m-am răzgândit de o mie de ori
și unde, pot mărturisi,
nimeni încă nu a pășit

boturi lungi de câini se împreunează
cu mirosul adânc de câmp duios

printre trestii și bălți
și-un plânset al caselor
cu miezul de mângâierea castanei
anunță încă o zi pe Pământ.

Dar nu, nu am locul!
Cât poate să se desfășoare un val?
până la pagina 100 sau 1000?
Cum să rămână metafora mea
puternică, virilă, între niște coperte
și să nu devină o prelungire a lumii, astfel
ordinea din care să se desfire
pământul, luminătorii de zi și de noapte,
casele cu poduri ticluite să-mi presar scrierile
cum somnul își vântură icrele.

E simplu, dar nu evident:
o, voi, făpturi înaripate ale râsului!
Ființa și neființa nu se însumează
răul și binele nu se aleg, ci se impun
fiindcă sunt ale unuia singur

De aia fantomele sunt
cele mai fidele cititoare –
când în sfârșit au timp,
dar nu mai au substanță,
se-apucă să citească

Închinare

Mă bântuie un text
de sine viitor

o prezență continuă

va exista/ va vedea
va este Ce este?
concepte more geometrice
metaforic puternic-cucernice

încrengătură de mișcare
ce generează singularități
(fie ele Cauchy-Hawking)

de mulțumire așezată
ușor, din zbor, pe casele de apă.

Souvenir de Reni, 1919

Fotografia înrămată a strămoșilor la masa rotundă
milieul în macrame și argintăria de șerbet
cu lingurițele în erecție:

„Souvenir de Reni/ Basarabia/ 6 septembre '19”

Cei mai iscusiți reușesc să împacheteze
mișcarea peniței cochetăria caligrafiei
măinile prinse în spatele pânzelor
punți înfricoșătoare/ pentru a te găsi

Eh! ai libertatea să nu-ți placă,
dar nu pe-aceea de a nu înțelege iată
bunicii copii primesc daruri
iar noi, în același spațiu,
nici nu ne înnoim, nici nu ne învechim
ci împlinim funcții, călătorim, ne scufundăm,
depășim tot ce are să fie

Geometria poate aluneca
pe fața pictată a bătrânului joc de puzzle
pe care bunica, dintr-o nemărginită complezență
ni l-a redăruit:

„Îl am de la profesoara mea de franceză”

*

Inevitabil
ne întâlnim cu „atât de puțin a rămas”
al șoferului de taxi în prima lui mașină
îi montăm din mers motorul (prim nemișcat)
îi potrivim caroseria, scaunele
spițele lucitoare în sens invers mișcării
tot așa ziua, luna și anul apariției oprite pe cântar
în balans

– asta da, e rebelă, până și clienții
vin din toate direcțiile înapoi în spațiu
cu toată liota de întâmplări ale orașului umed;

înăuntru miroase frumos
tapiseria din piele și un iz de benzină
șoferul mucalit/ își închină ochiul
și se aruncă de-a dreptul peste arcade
din ce în ce mai aproape
bagaje puse pe roate

Ne pierdem rapid
printre fulgerele scurte ale claxoanelor
din vesela zi în rânduirea nopții
adulmecând clipa cea mare

*

Cuvintele oamenilor plutesc în văioage
numele noastre, aproape de Pământ
sunt momeli pe malurile apelor
câte o rămă se zbate mai mult
prinsă în cârligul vreunei consoane.

De la o oarecare distanță
se estompează până și destinația finală
soluția evidentă, la mintea copiilor
Eu zic: ar fi bine să încetinem/ vreau să cobor
– în zadar –
ne predăm cu totul accelerației de tip Coriolis
experimentului unic și planetar
călare pe planul osculator
în jurul orașului desfăcut ca o ureche
ce aude totul la timp

Timp arc, timp rubin, timp combinatoriu

Închinare

Din belșug și al tuturor
fum peste cuhnii, chițimii
filacterii ale cărnii
prinos de scârnă,
fluviu subpământean de noroi
cât ține strada Căzărmei până în Dunăre

invazii, roiri, părăsiri
morminte la rădăcini și-n crengile groase

munți de oase prăvălite spre răsărit
legămintele cu Dumnezeu

pustietăți pe picioroange,
copaci umblători opriți locului
nori de grădină, stropitori sparte
lumini țâșnitoare.

locomotiva

Locomotiva oprea la fiecare casă
o desfăcea din plăsele, o urca pe roți
și pornea mai departe
Casa, grădina, copacii, mai întâi am crezut
că numai curtea mea o luase la vale
apoi am văzut tot orașul
așezat casă cu casă șerpuiind
într-un uriaș triaj silențios pus în mișcare

Puterea scotea din țâțâni cartierele bloc după bloc
străzile descolăcite verigă cu verigă
săltau între tampoane
pe coamele altor pământuri
fundațiile se scufundau puțin
cam cât la un cutremur de 3-4 grade
apa în pahare abia începea să tremure
atât de ușor gheonoaia ne lua în spate
și cățelul pământului începea să ne latre

Cei mai mulți își vedeau de treburi
totul era aproape la fel
ca înainte de imbarcare
în Arca Pământului Mare
și dornici cu toții de altă plimbare
la muncă, în piețe
sau măcar pe acoperișuri
să vadă orașul ca o apă curgătoare
fără izvoare sau mare de valuri orare.

M-am trezit că pornesc să fac niște vizite
pe la mine nu mai trecuse nimeni de mult
așa că am pornit laolaltă cu ceilalți plimbăreți
din casă în casă
să ajung până la ultimul vagon
acolo, în centrul spiralei
unde trenul stătea pe loc
spațiul abia se întocmea iar timpul
încă își îngăduia să adaste

Mai departe de foarte departe
șuierul locomotivei abia dacă
îmi aducea aminte
de casa mea cu grădină, copaci și pisici

Prin mici ferestre dacă priveai
oricum vedeai lumea largă
simțeau că-ți lipsește mai puțin de un pas
să faci călătoria întreagă

La semnalul pregătit din vreme
vom vrea să ne vedem mereu
nu e important cine-și ia tălpășița
când pe stradă trece Dumnezeu

Închinare

De pe unde nimeni nu moare
ci pleacă să hoinărească în jurul lumii
și întâlnindu-se deodată se recunosc:
în ilustrata veche pe aceeași faleză
damele simandicoase
cu pampoane și corseturi